

## BOŽJI HAZARDER

Alma Fides

Užasavam se. Svejedno, činim. Iz prikrajka Te vrebam. Gospodine, to je naša igra. Ja započinjem, Ti dovršavaš. Ja biram broj. Iz hira bacam kocku. Ne mislim na polog. Uživam u dobitku. Sve je na kraju jasno. Svoje boje namećem, izazivajući Tvoj lik. Ni sjena nije moja.

Lakrdija, reći ćeš. Degenerirano srce. Haluciniranje. Ludovanje — u pustinji. A ipak se penjem. Nešto me iznad oblakâ vuče. Ipak mislim. Igram se akrobate. Žongliram — iz tjeskobe. Intimno: sebe rastačem. Krv nije krv. Mora da je negdje vrelo do neba. Rijeka što preplavljuje svemir. I sve pustinje Zemlje čini plodnima. Planine obasipa berbama.

Htjedoh kulu. Od ulice, od grada, cijele Zemlje. Kulu na vrhu Zemlje, svoju, samosvojnu. I jedan je prozor čudesni prozor: otvor u nebo. I nebo je kao slikovnica koju lista Dijete. Boje: glasne — od dobrote.

Preobrazi me, Bože. Neka mistično djetinjstvo bude Tvoj dar. Nepomučeno ozračje bezazlenosti nad kojom mudri poziraju, učeni dociraju, oholi se sablažnjavaju. Otvori pogled u čudesnu zemlju dobre volje, u kojoj nema tjeskobe žurbe ni panike bijega. Gdje je radost trijezna i bez buke. Opojnost ne zamagljuje krv i ne rastvara srce. Očisti me od svih vidova praznovjerja. Kao nadomjestka Duha. Prekini hazardnu igru s idolima i idolićima, — jer je samogađenje najuvjerljiviji okus na kraju — u eri sintetike i surogata, noviteta i politure, urlanja i nadmetanja, samozadovoljstva i otuđenja, lažnih riječi i zlih primisli.

Uspostavi ravnotežu između misli i htijenja, govora i djela: da moje »da« bude Tvoje »da« i moje »ne« negacija kričave, paradne, pompozne mudrosti, čija je isključiva snaga lukava vještina potiskivanja i porobljavanja drugog, da bi se nametnulo sebe.

U toj vrtoglavoj igri surogatâ i preparatâ, nepojmljiva izobilja mazohizma i sadizma, zasićenosti i neutaženih apetita — u kojima se gubi čovjek — želim biti tvoj polog. Mala kocka kojoj Ti namećeš kraj, bacaš je kamo hoćeš, kako hoćeš i dokle hoćeš. Bilo kako, mene uvedi u igru. Bit ću brojka, crtež, boja, — makar sjena. Sjena ili lik, svejedno. Tvoja. A to je kao natčovjek. Ne robot: dalekosežna projekcija ljudske lišenosti, tijelo bez volje, hip duše u hiperboli dijaboličnog.

Slabi smo, Gospode. Smiješni. Lakomisleni. Tašti do bezumlja. A tjeskoba nam je najskrivnija, najprisnija srž bića. Krijemo strah, sklupčani u svoju nesigurnost — proglašavajući se međusobno idolima što prazno zveče u sudaru, jezivo škripe u nemogućnosti dodirivanja srcem. Žongliramo, gatamo, vraćamo, pronicemo, poričemo — bez podloge uma, bez uporišta volje. Naša su sjela mračna, naši skupovi ne označuju izlaz.

Gospodine, sjedni za stol vračarâ, bunovnih kartašâ, opsjenara, mistifikatora bilo koje vrste — za okrugli stol, četverouglast, svih oblika, bez lika. Umiješaj se u vrevu, — jer bez Tebe, vidiš, kaos je, metež, babilonska kula. I ja sam s njima. Ali me boli. Oči osljepljuju — od vidjela.